

A. & Ω.

32

De

שְׁלֹקָה

SEU

SANGVISUGA
EXERCITATIO,

Qvam

Cum Consensu & Approbatione Amplissimæ
Facultat: Philosophicæ, in Regia Academia
Aboënsi,

SUB PRÆSIDIO

Amplissimi & Præcellentissimi Viri

DN. ERICI FALANDRI,
Græc. & Hebr. Lingv. Professoris celeberrimi,
Præceptoris ac Promotoris omni animæ observantia
etatem prosequendi,

Liberala exercitii ergo, candidæ bonorum censura sistit

SALOMON CLAUDII ALANUS,

Ad diem Junij, horis antemerid. in Audit. Max.

ANNO Σωηγεια πάθει 1649. 1681.

ABOÆ, 32 1681

Excusa à JOHANNE WALDIO, Acad. Typogr.

Reverendissimo in Christo Patri,

**DN. JOHANNI GE-
ZELIO.**

S.S. Theologiæ Doctori, incly-
tæ Dioceſeos Aboënsis Episco-
po dignissimo, Regiæq; ibidem
Academiæ Pro-Cancellario;
Mecænati & studiorum meorū
Patrono summo, submissâ ani-
mi reverentiâ summopere
suspiciendo:

SOlennis mos esse frevit in Musarum
Palæstrâ, Reverendiſſ. Pater, ingenia bono pu-
blico nata non opperiri, dum prodeat ultrō;
verūm in publicam lucem veluti renitentes
trahere. Videre qvippe non est inolens,
mentes quantum visigneas, quādam tamen verecundiā im-
peditas, maximam partem ætatis inter pulpita transfigere.
Quī evenit tandem, quod est indignum, uti præclara ingenia
nihil nisi ex conscientiā habeant mercedis. Vestrâ vero hæc
laus semper erat, erit item, Reverendiſſ. Pater, ut, si vo-
bis innouuit jacere usquam ingenium docile in obscurō,
non pœnituerit vos id qvovis modo producere in prosce-
nium. Hujus Vestræ benevolentiae ego neutiquam expers,
scio perplurima à Vobis beneficia in Reverendum Dn. Pa-
rentem meum extare: unde agnosco id usque adeo verum
esse, & adhuc usu venire, quod dicit Panegyrista: Πρέπει τὸς
παιδας, ὡσπερ τὸς σίων, ὅτα καὶ τὸς Φιλίας τὸ πάτερικός κληρονομεῖν.
Gratulor itaq; Parenti meo, qvin gratulor magis mihi, Pa-
tronum tam propensæ & facilis naturæ. Quapropter hæc
vice sumsi mihi id audaciz, Vestræ Reverendiſſ. Dignitatē,
tanquam tutelari Deo, exercitium hocce meum humile ut in-
scriberem. Et cuinam sancti justius? Suscipe, Reverend. Pater,
suscipe, inqvam, æqvâ mente levidense munus, beneficiis
Vestrīs quantumvis impar! Vive pancratice Ecclesie colum-
na, viribus vegetis etiam in Aqvile senectâ, &, si per tot Di-
vini muneris gravissimas occupationes, singula legere non
vacet, oculis saltem intueri haud fastidias primicias hasce,

Quas submissa mente dicat & offert,

Reverendissima Vestræ Dignitatē

addictissimus cultor

S. ALAKUS, Auth. & Resp.

P R O A T A I O N.

STupenda ac maxima opera divina, intra hexaëmeron per substantiale verbum in medium producta, accurata qui perpendit diavoīα, insigni Argumento ducitur de Majestate ac Divinitate creatoris palam admirabundum se profiteri. Quod scilicet immensam suam bonitatem, non solum in homine magnificè radiare fecit, qui propter varias, easque insignes, natura dotes μικρόκοσμος sivevit appellari: Verum & in abjectissimis insectorum generibus splendide eandem declarans, magnas ipsis tribuit virtutes & operationes; Adeō ut perfecti olim & emunctioris natus Philosophi, indolens earum penitentes, in bivium insisterint, utrum magis mirarentur magnitudinem Behemoth, an summam parvitudinem vermium. Ultrumq; enim opera manuum Dei tantopere commendat, ut nihil suprà. Inde nec absonum Aristotelii, Philosophorum Principi, quondam fuit, totam Philosophiam admirationis filiam nominare, Metaph. lib. 1. c. 2. Dia τὸ γδ Ἰαυμάζειν οἱ Ἀρ-Γεωτοὶ πρῶτοι ἡρξαντο Φιλοσοφῶν. Id ipsum bivium adhuc hodie cuilibet obvium est, si quis in pulcherrima natura edita aliquā rationis ακεβέα penetrare satagit. Verum enim illud Plini; Nosquam naturam magis quā n in minimis esse miramus in his tam parvis, atq; tam nullis, maxima emineat perfectio. Elegi verò ex his B. L. lī nosam Sangvisugam, ut ejus præceteris avidissimam naturam rudi penicillo, pro modulo ingenij, depingerem. Addidit quippe ad hoc calear mihi Hagiographus Rex Salomon, perniciōsissimam quæstus esuriem, Prov. 30. ejus indole haud obligè depingens. Suscipe, & interpretare candido pectore, quicquid de naturā Sangvisugæ à me hāc vice prolatum est. & si quid minus accuratè hic elaboratum offendit, id candor tuus facilè condones infirmitati mea. Ubiq; atas uberioreas promat fœtus.

DE HIRU.

DE HIRUDINE SEU SANGVISUGA.

PARAG. I.

 Legantē monstratunt antiquæ gentis Philosophi scriptis, quibus claram inventorū memoriam posteritati dicārunt, duo potissimum in eujusvis rei tractatione accuratē animadverti debere: *Vocē*, & *rem* voce significatam. Neque id sine grandi causā; cūm naturæ ipsius ordo sit, à notioribus progredi ad ea, quæ ignotiora sunt, & à confusis ad distincta. Propterea & nos eorū ductum sequentes, imprimis ipsius Vocis originem, & quidem initio in lingvâ Sanctâ, etiam ambiguitatem, si qua fuerit, exponemus; Postmodum de re ipsâ, pro ratione instituti brevitē acturi.

1. *Etymolog:* Hebræam, sive nominis Aluka veram & genuinam expositionem quod concernit, descendere videtur à Rad: verb. in usitatâ ALAK, sic iunxit R. Nathan in Op: Concordant. & post eum omnis series Lexicographorum.

3. In signem etiam convenientiā cum voce Arab. ALAKA quoad significationem habet, siquidem descendit à Rad. verb. propria ALAKA, quod adhærere sive pendere, optimè interpretantur Sam: Bochartus & Castell: In hac quippe significatione etiam plurima ejus derivata conveniunt. Ejusmodi sunt. 1. ALAK, trochlea ex qua quid pendet. 2. ILAK, lorum ex quo pendet ensis. 3. OLLAIK, rubus qui vesti adhæreret, 4. ALIK, caper, qui se ad vastas prerasque arbores extendit, & inde quasi suspensus eas depascitur. 5. ALAAKATON, studium animo fixum. 6. ALA-

XON, 1. Tenor, 2. Hirudinum immisso in locum
unde sanguinem exsugant. 7. ALUKON, mors.

4. Datur & in hac formâ Syriacâ, quæ ab hac signifi-
catione haud sunt aliena. E.G. ALKO, viscus, ALKO
Sangvisuga; Hæc & plura similia derivata, vid: apud sup:
nominatū Castell: in Lexico Heptaglottio Magno, pag: 2783.
Quæ significaciones in sangvisugæ naturam optime qua-
drant.

5. Græci neque neglexerunt hoc insecti genus suo nomine
appellare, idque βδέλλαν, ἀπὸ τῆς βδέλλης sèpissime nomi-
nant, quod adhærendo exsugere significat: Schrev:
in Lexico. Alias etiam apud illos ιψωδίος vocatur, satente Sam.
Bocharto in Hierozoico, p. 2. 5. Cap: 19. hoc nomen & opti-
mè in ejus naturam quadrat. In paludosis quippe locis na-
scitur, & ibi potissimum degit. Latini olim hunc vermem,
ante Plini temporâ, Hirudinem nominârunt, ut videtur est
apud scriptores plurimos, qui seculo vixerunt aureo; ini-
primis vero apud Ciceronem Lib. 1. ad Att: Epist. 13. &
Plautum Comicum iu Epid: AG: 2. post verò Plinius etvo,
Sangvisuga nominari consuevit, ut ipse satetur Lib. 8. Ep. 10.
ubi de cruciatu Elephontorum in potu pauca interserit.

6. Etymologie consideratione sic absoluta, pervenientum
est ad expositionem Homonymiæ & Synonymiæ, verum
cum illis non multū sit obnoxia hæc vox: (legimus quippe
eam non nisi semel in lingvâ sanctâ legi) nolumus propter-
ea hic diu Sisyphium saxum volvere.

7. Atque sic vocem his nunc dimittimus, ut de cæteris
rem ipsam voce significatam nonnihil tangamus, ubi qui-
dem imprimis naturam Insecti hujus aquatici, exponere
auimus est. Initium itaque optimè faciamus à Definitione
eo ipso explicantes quæst. Quid sit? Elicet imprimis qui-
dem

dem ponenda esset quæst. An sit tamen cum ea à nemine
hactenus in dubium vocata sit, cœu neque in posterum ali-
quo modo revocari potest, propterea eam silentij suppa-
ro potius involvimus.

8. Definitionem itaque damus talēm, è Damire juxta
Arab: & D. Schrödero, & D. Franciso Joële in operi-
bus Med:

*Sangvisuga est vermis niger, in aquis lacustribus degens; cor-
poribus hominum sive brutorum in aquam invadentium, ad-
herens, ut exsugat sanguinem.*

9. Genus in data definitione, constitutivus *vermēm*,
quatenus commune nomen est pluribus insectis, tum in
aquâ tum in terrâ degentibus.

10. 1. Differentia desumpta est ab Adjunctis proprijs, &
Effecto.

n. Primum quidem adjunctum, idque inseparabile est
color. (*niger*) non quod alium colorem non admittat; di-
cimus enim in sequentibus, genuinam hirudinum speciem
esse eam, quæ varijs distinguitur coloribus, tum in tergo,
tum in ventre; Verum denon in istionem hic volumus fieri
à potiori, ubi sangvisugam vermem nigrum appellamus.
Hic color haud minus commendabilis est in Hirudine,
quam alijs colores in reliquis insectis, quæ optimis colori-
bus passim exornata atque distincta esse videntur; adeò ut
nos sèpè in suorum admirationem magno rapiant impetu.
Scilicet natura res sèpe abjectissimas summis exornat do-
tibus, & Deus omnium rerum opifex immensam suam
virtutem ac bonitatem in creaturis benignè declarare voluit.

2. Differentia desumpta est à loco. Degere enim hunc
vermem in aquis paludosis supra diximus, illudque expe-
rientiali & rationib[us], afferere tentabimus. Illam facile ha-

bet quivis non otiosus naturæ contemplator; Rationes enim non difficulter addi possunt, spectatâ ipsius insecti hujus origine, quod sc. nascatur ex rôtois iuvâdor, è limo sive aquâ limosâ, testant: Scrod: in Thes: Pharmac. Quorum maxima est copia in lacubus, minor verò in mari. In elemento hoc proprio semper manet, neque unquam se se exinde confert, nisi violentè, tunc scilicet, quando corpori sese affixith ovinum sive brutorû terrestrium, quæ deserere non sustinet propter aviditatem sanguinis. vid. D. Senenart. Instit Med? & Sam. Bochart: Hierozoico lib. 5. c. 19:

12. Effectum ejus est, Sangvinem hominum sive brutorum tum in terrâ, tum aquâ degentium, exsugere; quo etiam distinguitur, non modo à vermibus in genere, versus & à specie istâ hirudinum æquoreâ in salsa aquâ degente, quæ proprietatibus jisdem vix gaudet, corporibus quippe nullis sese affigit, neque sanguinem exsugit, externâ solum formâ huic similis, fatente Bochart: Hieroz. Lib. 1. Exsugit hirudo sanguinem subcutaneum saltum & noxium, test: Francisco Joële in operibus Med: Tom. 5. sect: 6. Quo ipso mirum in modum ostendit, se naturæ ductum sequi, quæ semper facit id, quod est optimum; non solum in maximis, verum & in minimis; Usus quippe & utilitatem hujusmodi insectorum in rebus humanis non minimum esse Deus voluit. Quædam namque horum ad cibum, quædam ad ornatum corporis, quædam deinde ad Medicinam, miro dispositi modo, Bochartus Hierozoico lib. 1. Quamvis & in his delectu opus sit, né pro versis noxiis sumantur sanguisugæ, quæ venenosò mortu maligna ulceræ pariunt. Diligenter præterea distinguendæ sunt majores sanguisugæ à minoribus. Istarum 9. posse su- gendo necare equum, testantur D. Scrod: Theol: Pharma- ceutriæ

cœtria lib: 5. & Wolf.: Franzius in Historia de animalibus Part: ultimâ, indeque earû speciem Equinâ dictâ esse, testantur ijdem, locis nominatis. Minores verò bis longè præsentur, cum minus sint nocivæ, & ex his quidem illæ imprimis quæ notis quibusdam præcipuis à reliquis distinctæ sunt. Quæ enim sunt virides, splendentes, & nitedularum more micantes, vel etiam lineis cœruleis distinctæ, magis sunt venenosæ: item quæ lanuginem in dorso habent, & serpentum aliquam speciem præbent. Inter optimas vero habentur, quæ parva capita habent, & caudam tenuem, murium caudis similem, & quarum venter rubeus est, vel etiam colore hepatis: vid. D. Sennert. Instit. Med. Illas præ cœteris eligendas esse tradit D. Schrod. Lib. v. & D. Sennertus in sup: nom: loco, cum non tantum veneni fovent, neque fugendo tantum dolorem pariant.

14. Sangvinem præterea ex corpore trahunt hirudines, ore rotundo, in sphincteris modum contracto, quod forcibus aculeatis præcidunt, quæ in triangulum sunt dispositæ, æquo ab invicem distantes spatio, observantibus ingeniis: physicis, Aldrovand. Wolf. Franzio, & plurimi sibi alijs, qui de hoc insecti genere verba fecerunt;

15. At unicus saltus locus in S. scripturâ, & sanctâ lingua est, ubi de sangvisugâ fit mentio, nimirum Proverb. 30.v.15. **לעֲלָקָה שַׁׂיְבִנּוֹת הַבְּ** Sangvisugæ duas sunt filiaæ, quæ dicunt affer, affer.

16. Ubi Interpretes in varias abeunt sententias, quid ibi, per sangvisugam & duas ejus filias, intelligere voluerit sapientis: Rex Salomon quidam intelligunt tortuositatem, quidam crocodilum tortuosum, ut Rabb. Saadias, vel diabolum, aut gehennam, ut existimat Rabb. Selomo, vel avaritiam, vel in genere peccatum, ut nonnelli commentatorum exponunt.

Novam

17. Novam etiam expositionem hujus insecti aquatici,
a Sam. Bocharto in Hierozoico Lib: 5. Cap: 19. non pos-
sum non suspenso buc transportare animo, siquidem in sup:
nom: loco Proverb, non propriè sangvisugam intel-
ligit, sed Allegoricè planè aliud intendit, scilicet per san-
gvisugam indigitari, *Fatum & decretum Dei, de hominis vitâ ac
morte, cui tribuit duas filias, Sheol, & fossam, ubi sheol strictè
& separatim sumit, & intelligit nra anima à corpore sepa-
rata; per fossam sepulchrum indigitat, quod cunctorum
mortaliū corpora colligit, & devorat; Fatalē quippè
diem optimè putat dici posse parere, ut dies etiam cra-
ftina parere dicitur, Proverb. 27. propterea supra nomina-
tas filias ipsi tribuit, ceu convenientissimas; cum non propriè
generant aut generantur sangvisugae, sed instar limacis
ex aquâ limosâ ortum habent, ut etiam supra demonstra-
vimus, matris quippè ingenii optimè referunt, cum avi-
ditati semper student & vocem istam offer, sèpius inge-
minant. Nunquam enim non admittunt plura cadavera
vel animas, & instar lupi vel leonis, indies quasi rictum,
distendunt, & plura semper appetunt. vid. D. Gejerum in
cap. 27. proverb:*

18. Hæc interpretatio Bocharti valde videtur esse coqua
& minus approbanda: Obscurat quippè ea quæ in se sunt
clarissima. D. Hieronymi motentis non memor; Alle-
goriam non esse querendam in illis, quæ perspicua & ma-
nifesta sunt. Idem sentit D. Luth: ubi vetat præter neces-
sitatem Theologum Allegorijs operam dare, cum præci-
pua ejus cura sit de sensu proprio eruendo, & tum de-
mum, si quid aliud significant verba, rimari oporteat.
Hujusmodi quippè allegoriae illatae ab interpretibus, colla-
tae ad expositiones literalces, similes sunt picturis in respectu
ad

ad muros lapideos; quæ sicut nihil fundamenti dant domui,
ita nec istæ aliquid perfectionis, multum vero detrimenti
& imperfectionis textui sacro superaddunt. D. Glassius in
Philolog: sacrâ de Allegorijs. Hoc quippe efficit varietas &
incertitudo auctorum, qui solertiam suam in vanis fingen-
dis Allegorijs, haud levi operâ monstrârunt; quorum
numero adscribendum existimo hic Sam: Bochartum.

19. Conatur autem ille prætereâ sententiam suam variis
stabilire rationibus, nimirum per sangvisugam intelligi fa-
cum & decretum Dei, de hominis vita, & morte; idque
potissimum ex ipsius vocis Etymologiâ, demonstrando
sangvisugam in Textu Hebræo appellari ALAKA non A-
LUKA, & vnu non nisi à nuperis Doctoribus perperam esse
intrusum, cum tamen vocabulum hoc in veteribus ex-
emplaribus sine vnu scriptum reperiatur, hoc modo sibi
jam præparatâ viâ descendit ad usitatam scriptionem Ara-
bum, monstrans nihil differentiæ esse inter scriptionem
eorum & Hebræorum, ut qui etiam ab illis imprimis vo-
cem in toto Oriente disseminatam suscepserunt. Test: Ca-
stellio in Lexico Heptaglott: Magno: scribunt enim illi ALA-
KA quæ vox utut plures habeat significaciones, quas supra
breviter recitavi, ultimam amplecti maluit Bochartus, ubi
ALUKON mortem significare diximus.

20. Verum enim verò vix adhuc probabit aliquis tex-
tum sacrum sic facilè imputari pro arbitrio, esset quippe hoc
imprimis pugnans cum Divinâ providentiâ Luc. 21. Se-
cundo etiam cum effato salvatoris Luc. 16: ubi cœlum &
terræ prius transire dicit, quam minimum iota de lege
periret.

21. Secund: neque quidquam valet illa argumentatio
hic à scriptione Arabum, cum multa vocabula scribant
inid

Heb.

Heb: per *vau*, quæ Arab: sine *vau* efferunt; ut E. G.
ΤΙΜΩΝ firmitas Prov. 28. v. 20. quod Arabs. sine *vau*
scribit. vid. Castell. in Lexico Magno.

22. Tertio, Valdē videtur significatio inepta, quam
assumit. Odo, enim, vel decem, significaciones alias in ea-
dem formâ supra enumeravimus, & alias ultrâ viginti, recen-
set Castellus in Lexico: adeō ut incertū evadat hinc aliquid
certi de Fatali die colligere.

23. Quarto si mentē & propositum scriptoris inspicere vo-
lumus; in hunc plane scopum vergit, ut sangvisugam
propriè accipiat. Hujusmodi quippè animalia passim in-
fert Morales doctrinas descripturus, ut rem indole earum
illustret, quod patet in versibus seqventibus ubi de via aquilæ
in aëre, via serpentis in petrâ, mentionem facit:

24. Quinto denique interpretum consensus vetat hic
Sangvisugam Allegoricè explicare, cum omnes in univer-
sum, tam Syrus, Chaldæus, Arabs, inter Græcos Symma-
chus: quam cæteri ad unum omnes, sive Christiani sive Ju-
dei, &c. Sangvisugam hic propriè assumunt.

25. Secundò etiam ab absurditate argumentatur, quod
sangvisuga non generat, aut generatur, sed nascitur ex pu-
tredine; atque sic absurdum foret, propriè hic intelligi
sangvisugam, cum ipsi nullo modo filia tribui possit.

Verum istam absurditatem animadvertere non possum:
facile enim hic, licet non ibi Allegoriam admittimus; ubi fi-
liae non propriè intelligimus, sed impropriè res sc. ejus
modi, quæ naturam & ingenium sangvisugæ sequuntur. San-
gvisuga est vermis langvinis avidissimus, ut etiam de ejus
aviditate testatur Horatius,

*Quem semel arripuit tenet, occiditque legendo,
Non misura cutem, nisi plena cruxis hirudo,*

Simi-

Smiliter C. Plinius in Hist: Nat: Lib. 32. de aviditate ejus
memorat, quod sanguinem è corpore fugit hirudo, donec
cruoris pondere decidat, & si de novo exhibetur, arripit,
fugitque donec rumpatur.

26. Ut ut & hic in varias abeunt sententias commenta-
torum plurimi, quid intelligat Rex Salomon per duas illas
filias Sangvisugæ. Bochartus putat fossam & Scheol, quæ
insatiabilia manent ad finem usque mundi; vel etiam
confugit ad duplice hirudinum speciem, quarum al-
tera est palustris, altera æquorea, Hierozoic. Lib. 1. Ast
neutrū horum hic locum habere potest: vapulat enim
imprimis Do. Bochartus, quod verba hæc sapientis se-
paratim sumserit, quæ sequentibus sic conjuncta sunt, adeo
ut nihil aliud sit, quam proœmium eorum, quæ in po-
sterum recensentur, fat: D. Gejero in hunc locum. pro-
pterea hic locum non habere videntur, fossa & Scheol,
ut seu par primum filiarum nomine veniant, cum nequo-
inter quatror sequentia insatiabilia seorsim enumerentur.
includuntur quippe, in textu orig: tam sepulchrum quam
infernus sub nomine Scheol, quod hic in latiori ac famo-
liori significatione arripiendum existimo.

Deinde etiam haud commoda videtur illa interpretatio,
de duplice hirudinum specie: cum æquorea sanguinem
non appetat, ut palustri formâ similis, fat: ipso Bochart:
Hieroz: Lib. 1. Verùm filiaz hic sunt intelligendæ tales, quæ
matris referunt ingenium.

27. Relinquitur itaque, vermem sanguisugam hic propriæ
accipi, atq; ejus naturâ depingi avaros in mundo, qui, non
aliter ac hirudo sanguinem, pauperum in mundo bona con-
sumunt, neq; prius desistunt nisi pleni. Conrad: Ant: Bib: vel id
quod in istar sanguisugæ est insatiabile, & filias sanguisugæ dici

res ejusmodi, quæ ipsiusnaturam referunt, & aviditatem nequeunt expiere. Vid: Gejerū. In hoc dogmate concordat universa Theologorum series, qui ferè hactenus hunc locum exposuerunt; quorum authoritatē tuto adhærendum puto, quatenus veris ac firmis nititur rationibus.

Sed nè in alienam messim transcendere videamur, & ultra propositum divagari, hic pedem figamus; summam laudem Deo, verum omnium conditori & conservatori, referentes in sempiterna secula! Amen!

Ad Præstantissimum

DN. SALOMONEM ALANUM,

de Sangvisugâ doctè differentem.

PEstiferum illud otij virus, quod plurimorum hujus rei otiosorum hominum animos infecit ac mentes occupavit, *cane Sangue pejus*, generosa pectora ac ad sublimia quævis nata fugere debere, cuivis rem æqua judicij lance pensitanti obvium est: cum ex hoc vitio tot pullulant incommoda, quot olim *Herculis ex angue Lernae casa hostium renascebantur capita*. Atrocissimum enim hoc vitium reliquorum quasi fons est & scaturigo, unde alia deinde emergunt innumera: Ex hoc etenim tanquam à perenni fonte prævaricant cupiditates, sed *otia si tollas periere cupidinis arsus inquit Poëta*; quæ diu conceperat tandem in effectum erumpunt, quod exemplatam sacra quam profana luculenter comprobant. Avaritiam inexplebilem illam bestiam, quis non dixerit huic vitio esse confinem: cum enim laborem quis detestatur, videt se suosque fame premi, nisi quid priori cumulo accesserit, proinde circumspicit quo jure quaque injuria omne sibi possit corraderet, cum posset aliás laborando se suosque honeste sustentare, media arripit illicita nihil pensi habens, dum modo suis cupiditatibus possit satisfacere, adeò ut talium fraudulentiorum hominum, in acquirendis bonis alienis labor, possit rectè nuncupari negotiis sumi otium ac speciosum furtum, qui semper illud Sangvisugæ osciunt,

einunt *Affer, affe*: nec solum hæc incommoda secum trahit,
verum etiam paupertatem tandem à tergo habet: quod videre est
in otiosis hominibus qui tanta paupertate laborant, ut non habeant
~~unde vel restim emant~~: proinde ætate juvenili laborandum est,
dum ætas est integra ac vires suppetunt ad sustinenda onera,
nam tum demum manus labori admovere sero est, cum ingraue-
sciente ætate vires debiles sunt: quod te Domine Alane fecisse à pri-
mis annis, multis experimentis comprobasti, qui otium semper
velut pestem fugisti, artibus liberalibus strenue invigilando. Per-
ge proporro ut cœpisti & tandem post exactam hanc cum fructu
æstatem, sequetur autumnus omnibus bonis refertissimus, cum
tibi licebit componere nidos. Ego hoc tuum institutum laudo, quod
tam probè nobis depictam dare vis *Sanguisuga* naturam ac indo-
lem, cui successum vovo, tibique prospera ac felicia adprecor,
quò possis sic in juvenilibus annis feliciter sudare, ut fructus inde in
te, tuosque redundet uberrimus.. Quod impensè optat,

CAROLUS HORN
G. F. LIB. BARO.

JUVENI Natalium splendore, morum decentia, animique
cultu Polissimo.

DN. SALOMONI C. ALANO

Amico & populari meo dilecto, in Regiâ Acad. Aboensi
publicè disputaturo:

Cactus amor nummi quam quasyvis exes avaros;
Semper babendi sat pernicioſa fames,
Exponis SALOMONIS dolo differis ore;
Te Charites igitur semper in ore ferant.
Auri sacra fames insano verbere pungit,
Ut quò plus parta, plus fisiuntur opes.
Sis tu contentus modico, sic forte fruariſ
Felici, magnis sponse careto bonis.
Galestem potius totus sectabere gaudia;
Ut superos inter gaudia mille feras.

Litet impeditior gratulabundus
tamen accinebat
JACOB. FLACHSENIUS.

Ad Juvenem Natalib[us], Eruditionisque & Morum cultus,
Prestantissimum,

DN. SALOMONEM C. ALANUM,
Dissertatione publicâ de *Sanguisugia*, industriâ suam periclitantem,
Euyxæcœvior.

Non equidem ingenii lusus meditatis insanes,
Aut nova sarcasmis vibras dictoria vafris,
Quando studes avidi naturam pingere vermis,
Ingluviemque referre malam, ventremque bibacem,
Sangvinis exsucti sipientis Hirudinis atæ;
Thelpiacæ, SALOMON ALANUS polite, juventæ
Portio lecta diu, doctis savissima Musis!
Sive etenim vires ostendas indolis altæ,
Sive velis avidam esuriem describere quæstus
Turpis, quem multi noctesque diesque requirunt;
Non aliena probis conatibus ipse prehendis,
Iagenijque petens cultum, lingvæque nitorem.
Sis igitur Patriæ, Patrique Tuisque, per ampla
Spes, decus, & tandem rebus solamen in arctis!
Numinis Excelsi bonitas tua Cæpta secundet,
Inque sui laudes placitas in fine coronet!

Deproperabat amico affectu
PETRUS LAURBECCHIUS
Prof. Ordinarius.

Kύριο ΑΠΛΑΝΤΙΝ.

Φίλε τίμιε.

Εἰ δέ λόγος τῷ νῦν ἐρμηνεύσεις ἔστι, ἀληθῶς σὺ τὸν Σῦ νῦν ἐκδιηγοῦσας εἰσὶν ὁρθῶς παρερχέντων. Παρόπου γὰρ θεοκεφίς τοῖς τόποις μὲν λημμαῖς μηδαμῶς ὅπιλαμβανομένος δῆλοι σὲ τὴν Φρόνησιν ἀσκηκέντας. Οὐ γάρ λόγος τῆς φυχῆς εἴδωλον θεῖ. Ιπεύσοντον ἐν ᾧ τοις ἡρξφ τὴν τῆς Φύσεως ἴχυν ἀσκεῖν καὶ πεπαιδευμένοις λόγοις τοῖς ακριβαῖσις ἀπαγγέλλειν, καὶ ἡγεῖται ἄναι τὸ τοῦ Ισκεψτεος μέτισον ἀλαχίσων νῦν ἀραδός τὸν ἀνθρώπων σώματα. Εὕρωσιν!

E. FALANDER.

Ad pereximiam

DN. S A L O M O N E M A L A N U M ,
Præsentis Discursus Authorem ac Respon-
dentem solertissimum: Gratulatio
aufooxedias,

A Bdita Naturæ SALOMON Mysteria, solere
Pandere conaris, pervaigili studio.
Sic Venusimus enim: *nisi plena crux Hirudo*
Non misura cutem; differit egregie.
Pluribus ejus Naturam proponere docto
Discursu; obnixè svavis ALANE cupis.
Gratulor hinc ausus tibi tantos; Auguror atq;
Esse paranda tibi digna Brabéa Brevi.

S I M O N I S Zalpo/
Ph.pr.& Rat. Prof. pub.

PRecavet ut cautus sibi consulit atque viator,
Nè tales adeat campos, qui sunt nocturno :
Sic rectè faciunt, qui se studiisque dederunt,
Scilicet assidue mala si confortia temnant.
Exemplum præstans nobis in hisce relinquis,
Frater amande ! mihi ne Fratribus atque tenellis.
Apprecor ille Dei, discursus cedat honori ;
Qui Fratresque sinat similem contingere metam !

Fraterno animo addidit
CHRISTOPHORUS C. ALANUS.

Administrative Work

«АИЛА-МЕМОДАС»

Eleven Disulfides and a Receptor

ចំណាំរូបភាពរបស់ខ្លួន

१८० विजयवार्षी

SIMONIS EGYPTIACI

•សេរីនិយាយ.សាមុខ.សៀវភៅ

CHRISTOPHERS C. ALMANS